

KORHAN KÜLÇE

ÖZLEM'İN HİKAYESİ

Küçük Şair Kız

DİĞİTAL YAYINLARI
1. BASKI
2025

KK

Korhan KÜLÇE
Hikayeleri

Gaziantep'in taş evlerle bezeli knde, zeytin aēalarının gölgesinde büyüyen zlem, kalabalık bir ailenin en kgyd. Babası köyün ēretmeni Durdu Bey'in rehberliēinde, annesi Fatma Hanım'ın Őekvatli kollarında, hayalleriyle dolu bir çocukluk geçiriyordu.

Köyün güzel hemŐiresi Zeliha'ya özenerek hemşire olmayı düŐlerken, Nefis Nine'nin sararmış defterinden ilhamla Şiir yazmaya başladı. Kelimeler, onun için rüzgârın uēultusu, derenin fısiltısı ve yıldıızların pariltısıydı.

Ama hayat, yalnızca hayallerden ibaret deēildi. Aile sırları, beklenmedik misafirler ve köyün zorlukları zlem'in yolunu Őekillendiriyordu. Bir Şiir yarışması, hazine avı maceraları ve aile baēlarının gücüyle, küçük kız içindeki Őairi keŐfediyordu. "Hayat bir Şiirdir, karakızım. Onu yazmak senin elinde," diyen ninesinin sözleri, zlem'i büyük hayallere taşıyordu.

Korhan Külçe'nin kaleminden çıkan bu hikâye, bir ocuēun masumiyetini, aile sevgisini ve kelimelerin büyüsünü anlatıyor. Özlem'in yolculuēu, her yaŐtan okuru hayallerine dokunmaya davet ediyor. Şiirin ve umudun gücüyle dolu bir masal...

Bölüm 01: Özlem'in İlk Işıkları

Gaziantep'in taş evlerle bezeli, gökyüzüne uzanan zeytin ağaçlarının gölgesine sığınmış küçük bir köy vardı. Bu köy, yazın yakıcı güneşiyle kavrulurken, toprağı çatlar gibi kurur, kışın sert ayazı yüzünü çarpardı. Ama ne tuhaftır ki; sert rüzgârlar ve kavuran sıcaklar köylüyü yıldırılmaz, aksine birbirine daha sıkı kenetlerdi. Burada komşuluk bir alışkanlık değil, bir yaşam biçimiydi; emek kutsaldı, dostluk ise hayatın dayanağı. İşte bu köyde, adı gibi içi de ışık taşıyan bir kız büyüyordu: *Özlem*.

Özlem'in gözleri, sabahın ilk ışıkları kadar berraktı; kalbi ise köyün serin rüzgârları kadar özgür, dallardaki serçeler kadar coşkuluydu. Daha çocuk yaşta olmasına rağmen dünyaya oyunla değil, bir gelecek arayışıyla bakardı. Hayalleri, köyün taş evlerinin ardına saklanmış ufuklarda saklı bir ışık gibiydi.

Onun babası, köyün tek okulunda görev yapan Durdu Bey, yalnızca ders anlatmazdı. Her sabah erkenden çıkar, daracık tozlu sokaklarda adım adım yürür, öğrencilerine yalnızca harfleri değil, aynı zamanda hayalleri, sabrı ve erdemi de taşırdı. Köylü onun saygıyla sözünü dinler, çocuklar ise sevgisiyle bağlanırdı. Küçük Özlem içinse Durdu Bey, sadece bir öğretmen değil; ilk rehber, ilk kahraman ve hayat yolunda ilk pusulaydı.

Annesi Fatma Hanım ise ailenin sessiz kahramanıydı. Bir öğretmen maaşıyla altı çocuğun karnını doyurur, evin düzenini sağlar, gönüllerini okşardı. Okumamıştı ama hayatı çözmeyi bilen, akli pratik ve gönlü cömert bir kadındı. Elllerinde bir yorgunluk izleri vardı; fakat gözlerinde hiçbir zaman eksilmeyen bir sabır ve sevgi ışığı taşırdı. Çocukları ve eşi yorgun düştüğünde, gözlerinin içindeki ılık parıltı her yükü hafifletirdi.

Özlem, kalabalık ailenin en küçüğüydü; evdeki herkes ona "Bıdırık" diye seslenirdi. Büyükten küçüğe Murat, Sema, Ayhan, İrfan, Fatih ve en sonunda Özlem...

Her biriyle ayrı bir bağ kurmuştu. Ama ablası Sema, onun için her şey demektir. İki kardeş, akşamları bahçede zeytin ağaçlarının gölgesine oturur, saatlerce gelecekte söz eder, hayaller kurardı. Sema babası gibi öğretmen olmak isterdi; köyün dar sokaklarında bilgi ve disiplinin izini sürmek. Özlem'in düşünse bambaşkaydı: İnsanlara dokunmak, hayat kurtarmak ve bir gün şehre gitmek...

Köyün sağlık ocağında genç, güzel ve zarif bir hemşire vardı: Zeliha.

Her sabah, sağlık ocağının yanındaki tek katlı lojmandan çıkar, beyaz üniformasının kusursuz duruşuyla köy yolunda yürürdü. Sarı saçları özenle taranmış, yüzü baharın ilk açan çiçekleri kadar tazeydi. Onu gören herkes hayranlıkla bakardı; erkekler evlenmek ister, anneler kısmet için aracılık yapardı. Ama Zeliha hemşire nazik, mesafeli ve kendine özgüydü; herkesin teklifini zarafetle reddederdi. Onun etrafındaki saygı ve hayranlık, yalnızca güzelliğinden değil, insanlara olan şefkatinden ve zarif duruşundan kaynaklanıyordu.

Küçük Özlem için Zeliha hemşire adeta ulaşılmaz bir yıldızdı. Her karşılaşma, yüreğinde kıpır kıpır bir heyecan bırakır, kendi geleceğini orada, beyaz önlüğün içinde, insanlara umut ve şefkat sunarken hayal ederdi. İçine düşen bu istek, artık bir heves değil; bir kararlılık olmuştu.

Ve küçük kalbinin en derin yerine kazınmıştı o arzuyu: “Büyüyünce hemşire olacağım.”

Ama Özlem’in hayalleri yalnızca meslek seçiminden ibaret değildi. Onun gözünde köy, hayatın kendisiydi; taş sokakların kokusu, zeytin dallarının gölgesi, sabahın serinliği ve akşamın dinginliği... Her detay, onu insanlara dokunacak bir hayata hazırlıyordu. Öyle ki, daha çocuk yaşta bile etrafındaki yaşamın acısını ve güzelliğini hissediyor, fark edebiliyordu.

Köyün sessizliği, bazen ağır bir yalnızlık gibi üzerlerine çökerken; Özlem, hayallerinin ışığında umut arıyordu. İşte bu küçük kız, köyün taş evleri ve zeytin gölgeleri arasında büyürken, bir gün şehre çıkacak, bembeyaz üniformasını giyecek ve adını hayata, insanlığa yazacaktı.

Bölüm 02: Hayallerin Kanat Sesleri

Özlem için okul, yalnızca defterlerin açılıp derslerin işlendiği bir yer değildi. O küçük sınıflar, sıraların gıcırdayan tahtası, kara tahtanın üzerindeki tebeşir izleri, onun gözünde hayallerin filizlendiği gizli bir bahçeye dönüşürdü. Her harf, her sayı, babasının sesiyle canlanır; kelimeler, gökyüzünde kanatlanmış kuşlar gibi zihninde uçuşurdu.

Defterinin beyaz sayfalarına özenle eğilen küçük eller, sadece ders çalışmıyordu aslında. Satır aralarında, geleceğe dair gizli dilekler, içten dualar vardı. Bazen bir sayfaya çiçekler çizer, bazen de hayalindeki beyaz önlüğün şekillerini. Yazdığı harfler, sadece yazı değil, kalbinin atışlarıydı.

Okulda diğer çocuklarla oynamayı severdi ama bazen yalnızlığı da arardı. Bahçedeki yaşlı dut ağacının altına oturur, gökyüzüne daldardı. Bulutlar, onun gözünde masallara dönüşürdü. Kimi zaman beyaz bir at, kimi zaman kollarını açmış bir melek olurdu. Dallara konan serçelerin ötüşlerinde ise, sanki görmediği uzak şehirlerden gelen haberler gizliydi. Çocuk kalbiyle her şeyi şiire dönüştürürdü. Henüz kaleme almasa da, yüreği şiir doluydu.

Ablası Sema, Özlem'in en büyük sırdaşıydı. İki kardeş, akşamüstleri ellerinde küçük defterlerle bahçeye çıkar, saman kokulu havada birbirlerine hayallerini anlatırlardı. Sema babasının yolundan gidip öğretmen olmak istiyordu. “Benim öğrencilerim olacak,” der, gözlerinde parıltılarla gelecekte söz ederdi.

Özlem ise daha da cesurdu: “Ben hemşire olacağım,” derdi.

Bu sözleri öyle kesin, öyle kendinden emin bir tonda söylerdi ki, ablası ona şaşkınlıkla bakar, sonra ikisi birlikte kahkahalarla gülerdi.

Akşam yemeklerinde de bu hayaller sık sık dile gelirdi. Sade bir sofraya olurdu çoğu zaman: mercimek çorbası, bazen kuru fasulye, yanında annesinin taş fırında pişirdiği mis kokulu ekmeğ...

Ama sofranın bereketi, yemeklerden değil, ailece bir arada olmaktan gelirdi. Ağabeyler birbirleriyle şakalaşır, babası günün yorgunluğunu yüzünde bir tebessümle gizler, annesi ise herkesin tabağına göz kulak olurdu.

İşte o sofrada, Sema öğretmenlik hayalini, Özlem ise hemşirelik isteğini dile getirdiğinde, bütün aile onları sessiz bir gururla dinlerdi.

Fatma Hanım, kızlarının bu hayallerini duydukça kalbi kabarırdı. Kendi okuyamamıştı, kader onu erken yaşta evliliğe sürüklemişti. Ama kızlarının gözlerindeki ışık, ona kendi yarım kalan yolunun telafisi gibi görünürdü. İçinden sık sık dua ederdi: “Allah yollarını açık etsin, onları hayırlı insanlarla karşılaştırsın.”

Özlem’in hayallerinde, köyün sağlık ocağı koca bir saray gibi yükselirdi. Duvarlarının beyazlığı, onun gözünde masumiyetin ve iyiliğin rengi olurdu. Zeliha hemşirenin her sabah o beyaz önlüğüyle sağlık ocağına doğru yürüyüşü, Özlem’in yüreğinde kanat sesleri gibi çınlardı. O an dünyası durur, gözleri sadece Zeliha’yı izlerdi. Kimi zaman defterine farkında olmadan uzun boylu, saçları omuzlarına dökülen kadın resimleri çizerdi. O çizimlerde, aslında kendi geleceğini resmediyordu.

Ama hayat, yalnızca hayallerden ibaret değildi. Köy yaşamı ağırdı, zorluklarla doluydu. Sabah gün doğmadan horozlar öter, annesi kalkıp tandırı yakar, ekmek yoğururdu. Büyük ağabeyler tarlaya gider, küçükler hayvanların bakımını üstlenirdi. Özlem de boş durmaz, küçükük elleriyle annesine yardım ederdi: su taşır, çamaşırları avluda yıkayıp ıslak çarşafı ipte sallandırır, evin önünü süpürürdü.

Bazen işten yorgun düşse de hiç şikâyet etmezdi. Çünkü onun içinde, hayallerine ulaşacağına dair sarsılmaz bir inanç vardı. Bu inanç, yüreğinde şiirler gibi büyüyor, gün geçtikçe hayatına şekil veriyordu.

Ve o küçük köyde, sıradan görünen günlerin arasında, Özlem’in kalbi sessizce yazıyordu: *Bir gün ben de beyaz önlüğümle yürüyeceğim bu yollarda.*

Bölüm 03: Ninenin Defteri, Torunun Kalemi

Özlem'in kalabalık ailesinde bir de çok özel bir yeri olan bir insan vardı: Nefis Nine.

Köyün en bilge kadımıydı o. Yüzünde yılların çizgileri, gözlerinin kenarında derinleşmiş ince kırışıklıklar, her biri bir hikâyeyi fısıldar gibiydi. Elleri, yıllar boyunca zeytin dallarını budamaktan, taşların arasından zeytin toplamaktan nasır tutmuştu. Ama o nasırlı eller, bir bebeğin başını okşarken dünyanın en yumuşak ellerine dönüşürdü. Kalbinde ise henüz kimselere anlatılmamış, biriktirilmiş onlarca hikâye, yüzlerce dize saklıydı.

Hiç okul okumamıştı Nefis Nine. Ama köyde herkes bilirdi ki, “*değme okuyanlar bile onun eline su dökemez.*” Sözü sözdü, aklı akıldı.

Gençliğinde, babasına zorla aldırıldığı küçük bir defteri hâlâ saklardı. Sayfaları sararmış, kenarları kıvrılmış o defterin içinde, kurşun kalemle çizilmiş resimler vardı. Çiçekler, dağlar, kadın yüzleri... Çizgiler naifti ama ruha dokunurdu. İmkânı olsaydı, kim bilir, belki de büyük şehirlerde tabloları sergilenen ünlü bir ressam olurdu. Ama hayat ona köyün taş sokaklarını, sabahın erkeninde zeytin tarlasını, akşamın serininde tandırın başını nasip etmişti.

Özlem, küçüklüğünden beri ninesinin dizinin dibinden ayrılmazdı. Kış gecelerinde sobanın çıtırtıları arasında, Nefis Nine anlatmaya başlardı: köyün eski günlerini, kendi gençliğini, masalları ve içinden kopup gelen türkülerini.

Anlatının sonunda hep aynı cümleyle bitirirdi: “*Hayat, karakızım, bir şiiirdir. Onu yazmak senin elinde.*”

Bu sözler, küçük Özlem'in kalbine tohum gibi düşmüş, gün geçtikçe filizlenmeye başlamıştı. O yüzden Özlem köyün yamaçlarında keçilerin ardından koşarken de, derenin kenarında taş sektiren de hep mırıldanırdı. Kelimeler, onun için bir oyun arkadaşıydı. Çoğu çocuk ip atlar, birdirbir oynardı; Özlem ise rüzgârla konuşur, gökyüzüne sorular sorar, taşlara şiiirler fısıldardı.

Bir gün ninesinin evinde, eski sandığın içinde buldu o sararmış defteri. Merakla sayfalarını çevirdiğinde karşısına şiiirler çıktı.

Nefis Nine okuma yazma bilmezdi; bu yüzden gençliğinde aklındaki şiiirleri köyün çocuklarına söyler, tek tek yazdırırdı.

Sonra onlara okuturlar, “*Oku bakalım doğru yazmış mısın?*” diye kontrol ederdi. İşte o defter, yılların hatırasını taşıyan şiirlerle doluydu.

Özlem, o sararmış sayfaları okurken kalbinin titrediğini hissetti. Her dize, sanki ninesinin kalbinden süzülüp kendi kalbine akıyordu. Gözleri parladı, içinden bir ses ona fısıldadı: “*Ben de yazacağım.*”

O gün, köyün tepesindeki ulu çınarın gölgesine oturdu. Yanında eski bir defter, elinde basit bir kurşun kalem... Ama içinde koca bir dünya vardı. Kalemi ilk kez bilinçli bir kararlılıkla tuttu. Rüzgârın uğultusu, köyün kokusu, dere kenarından gelen su sesi, çocukların kahkahaları... Hepsini dizelere dönüştü. O an, Özlem hayatının ilk şiirini yazdı.

Akşam, heyecanla ninesinin yanına koştu. Küçük dudaklarından ürkek bir sesle okudu ilk şiirini. Nefis Nine onu dikkatle dinledi. Sözler bitince gözleri doldu, yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. “*Küçük Karakız, senin kalbin bir bahçe. Bu şiirler, o bahçenin çiçekleri.*” dedi.

İşte o gün, Özlem’in içindeki şiir damarı bir daha hiç susmadı. Artık gördüğü her manzarada, hissettiği her duyguda, yaşadığı her anıda kelimeler filizleniyor, şiirler doğuyordu. Bazen mutlulukla yazıyordu, bazen hüznle.

Ama her seferinde, ninesinin sözlerini hatırlıyordu: “*Hayat bir şiirdir, karakızım. Onu yazmak senin elinde.*”

Ve Özlem, artık yalnızca hemşire olmayı değil, aynı zamanda kaleminin ışığıyla hayatı anlatmayı da istemeye başlamıştı.

Bölüm 04: Defterin Sırrı

Özlem, ninesinden aldığı o ilhamla yazmaya devam ediyordu. Küçük defterinin her sayfası, köyün sesleriyle, kalbinin çarpıntısıyla dolup taşıyordu. Artık kelimeler, onun için nefes almak kadar doğal bir şey olmuştu.

Bir gün okulda, teneffüs sırasında, yakın arkadaşlarından Ayşe ve Meryem onun defterini fark ettiler. “Ne yazıyorsun sen öyle, Özlem?” diye merakla sordular.

Özlem utangaç bir tebessümle defteri arkasına sakladı. “Hiç... öylesine karaladım.” dedi.

Ama arkadaşlarının ısrarına dayanamadı. Titrek bir sesle birkaç satırını okudu. Onlar dinledikçe gözleri büyüdü, sonunda alkışlamaya başladılar: “Özlem! Bu çok güzel olmuş, sen şair olmuşsun.”

Özlem önce utanıp başını eğdi ama içinde bir sıcaklık hissetti. O andan sonra, teneffüslerde defterini gizlice açıp şiirlerini okumaya başladı. Arkadaşları da sessizce dinliyor, bazen gözleri doluyor, bazen kakhahalara boğuluyordu. Defter, artık üç küçük kızın arasında dolaşan gizli bir hazineye dönüşmüştü.

Ama bu sır, uzun süre gizli kalmadı.

Bir gün sınıfta herkes sessizce yazı yazarken, öğretmenleri Durdu Bey –ki Özlem’in kendi babasıydı– öğrencilerin arasında dolaşırken Özlem’in defterini fark etti. Defterin kapağını açtı, birkaç satır okudu. Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir gurur ifadesi belirdi.

“Özlem... Bu senin yazın mı?” diye sordu.

Özlem’in kalbi duracak gibi oldu. Küçük bedeniyle ayağa kalktı, başını öne eğerek fısıldadı: “Evet öğretmenim... Ben yazdım.”

Sınıfta çıt çıkmıyordu. Herkes merakla onları izliyordu. Durdu öğretmen, kızına uzun uzun baktı. Sonra yüzüne ciddi ama içten bir tebessüm yerleşti: “Kızım, sen yalnızca derslerini değil, kalbini de dinliyorsun. Şiir yazmak cesaret ister. Ama en önemlisi, kalemi eline aldığımda doğruyu, güzeli ve insanı anlatmaktır.”

O günden sonra, Özlem'in şiirleri yalnızca arkadaşlarının değil, bütün sınıfın kulağına ulaşmaya başladı. Babası, dersten sonra bazen defteri alıyor, yüksek sesle şiirleri okuyor, sonra da sınıfa dönüp, "Çocuklar, hepinizin içinde bir şiir vardır. Yeter ki onu bulup yazmaya cesaret edin." diyordu.

Özlem, ninesinin sözleriyle başlayan o yolculuğun şimdi babasının yüreğine dokunduğunu fark etti. İçinde tarifsiz bir sevinç hissetti. Artık şiir, sadece gizli bir oyun değil, hayatının bir parçası olmuştu.

Ve Özlem, defterini gökyüzüne açılan küçük bir pencere gibi görmeye başladı.

Bölüm 05: Nefis Nine'nin Dünyası

Nefis Nine, köyün yamacında, Özlemlere yirmi dakika mesafedeki eski taş evinde tek başına yaşardı. Yıllar önce, kocası Zülfikar Bey daha kızı Fatma doğmadan hayata veda etmişti. Özlem, dedesini sadece sararmış birkaç solgun fotoğraftan bilirdi. Annesi bile babasını tanımamıştı ki, kızına dedesini nasıl anlatabilsin?

Zülfikar Bey'in ölümünden sonra, Nefis Nine ne oğlunun ne kızının yanına gitmeyi kabul etti. “*Bu evde doğdum, bu evde öleceğim,*” der gibi direndi ve köhne evinde yaşamaya devam etti. Onun en büyük hazinesi, afacan keçileriydi. Hepsine tek tek isim vermişti: Gökşen, Nazlı, Gülcan, Perihan, Neşet, Arap, Küpeli ve sürünün ağırbaşlı annesi Şükran.

Her sabah, güneş dağların ardında kızıl ışıklarını serperken, Nefis Nine keçilerini ahırdan çıkarır, eline asasını alır, köyün otlu yollarında ağır ağır yürürdü. Nazlı, sürüdeki en uysal olanıydı; ninenin peşinde uslu uslu yürür, adeta “*naber, naber*” diye mırıldanır gibiydi. Gülcan meraklıydı; her çalıya, her taş burnunu sokar, bazen kaybolup ninenin yüreğini ağzına getirirdi. Küpeli ise tam bir afacandı; bir an bile yerinde durmaz, sıçrar, zıplar, hatta zaman zaman ninenin başörtüsünü dişleriyle çekiştirirdi. Anneleri Şükran ise yavrularının yaramazlığından bıkmış, fırsat buldukça sürüden uzaklaşıp kendi başına dolaşmayı seçerdi.

Nefis Nine, geçimini keçilerinden sağladığı süt ve yaptığı peynirle kazanırdı. Bazen de yorgan sıyrır, köyde ufak tefek işlerle idare ederdi. Çocukları her gelişlerinde alışverişini yapar, kızı Fatma gelin her gün mutlaka bir sefer tası yemek gönderirdi. O yemekleri de genellikle küçük torunu Özlem götürürdü.

Tüm kardeşler gönülsüzlük eder, türlü bahaneler uydururdu ama Özlem hiç üşenmezdi. Annesinin elinden sefer tasını kapar, “*Ben götürürüm,*” der, tombik bacaklarıyla tozlu yollara düşerdi.

Ninesine vardığında önce elini öper, sonra usulca yanına otururdu. Nefis Nine torunlarının içinde en çok bu zeytin gözlü, fındık burunlu küçük torununu severdi ama asla belli etmezdi. Hatta sevgisini şakacı azarlamalarla gizlerdi.

Bir gün yine, sefer tasını açınca, “*Karakız, yine sallamışsın, bak yemeğin yarısı dökülmüş!*” diye çıktı.

Küçük Özlem'in dudakları büzüldü, gözleri yaşla doldu. Ama Nine hemen yumuşadı: “*Tamam, tamam... önemli değil. Gel yanıma otur hele.*”

O an Özlem'in yüzü gül açar gibi açıldı. Nine torununun başını okşarken, eski günlerden söz açtı. Hacı dedesinin vaktiyle onu Ankara'ya götürdüğünü, vızır vızır arabaları, göğşe uzanan koca binaları görünce nasıl şaşkına döndüğünü anlattı. Nefis Nine, büyük şehrin insanlarını, çarşılarını, kalabalığını öyle canlı tasvir ederdi ki, sanki köy odasının duvarları kalkar, Özlem'in gözlerinin önünde koca şehir belirirdi.

Küçük kız, o hikâyeleri dinledikçe kendi düşlerini kurdu: Bir gün okuyacak, hemşire olacak, büyük şehirlerde yaşayacaktı.

Hava kararmaya yüz tuttuğunda, Özlem ninesinin ellerini öpüp vedalaştı, sefer tasını koltuğunun altına sıkıştırıp evin yolunu tuttu. Akşam yemeğinden sonra, ablası Sema ile bahçedeki sundurmada oturup uzun uzun konuştular. Yorgunluk ikisini de sardı ve sonunda yıldızların altında, gece serinliğinde yan yana uyuyakaldılar.

Bölüm 06: Hazine Avı

Özlem henüz yedi yaşındaydı, ama ruhu, yaşıyla kıyaslanamayacak kadar geniş bir hayal gücüyle doluydu. Çoğu çocuk oyunla yetinirken, onun zihni, hayatın gizli köşelerine dokunan sorularla meşguldü. Yaz tatili köyün taş evleri arasında ağır ağır ilerlerken, Özlem için her gün yeni bir keşif demekti.

Bir sabah, anne ve babasının evde olmadığı bir vakitte, bahçede oynarken gözleri eski, paslı bir sandığa ilişti. Sandık, evin arka tarafındaki sundurmanın gölgesinde saklı duruyordu. Yıllardır orada olmasına rağmen, o an sanki Özlem'in gözleriyle yeniden keşfedilmiş gibiydi. Tozla kaplı kapağında, zamanla solsa da hâlâ parlayan altın yıldızlı bir yıldız işareti vardı.

Küçük kız, sandığa bakarken içini tarifi zor bir heyecan kapladı. “*Bu sandıkta mutlaka bir hazine olmalı,*” dedi, gözleri parıldayarak.

Ağabeyi İrfan, her zamanki gibi soğukkanlı ve ciddi tavrıyla yaklaştı: “*Özlem, bu sadece eski bir sandık. İçinde örümcek ağından başka bir şey bulamayız.*”

Ama o da kız kardeşinin heyecanına kayıtsız kalamazdı. Ablası Sema, meraklı bakışlarını sandığa çevirdi. Çocukluğunu kitap sayfalarında gezerek geçiren Sema, böyle anlarda hayalin peşine düşmekten hoşlanırdı. “*Kim bilir? Belki içinde bir harita vardır. Belki de köyün unutulmuş bir sırrını saklıyordur,*” dedi.

En küçük abisi Fatih, her zaman olduğu gibi neşesini ortaya koydu: “*Belki de dans eden bir cin çıkar. O zaman hepimiz dilek tutarız,*” diyerek kahkahasını bastı.

Özlem, kardeşlerinin yardımıyla sandığın paslı kilidini zorladı. Kapak gıcırtyla açıldığında içlerinde nefeslerini tutmuşlardı. Onları karşılayan şey, beklentilerini altüst etti: Ne altınlar, ne mücevherler... Sadece eski bir defter, birkaç renkli taş ve küçük, gümüş bir anahtar.

Defterin ilk sayfasında, zamanla sararmış kağıda titizlikle yazılmış bir not vardı: “*Bu anahtar, ormanın kalbindeki sırrı açar. Cesur olanlar bulur.*”

Küçük Özlem'in gözleri ışıldadı. “*Hazine bizi bekliyor. Hemen yola çıkmalıyız!*”

Kardeşler başta tereddüt etse de, Özlem'in ısrarına karşı koyamadılar.

Biraz gönülsüz adımlarla, ama kalplerinde büyüyen merakla ormana doğru yürümeye başladılar.

Murat, en büyükleri, doğal olarak önderliği üstlendi. Sessizce önden yürüdü, yolu gözetti. Sema, defteri eline alarak ipuçlarını çözmeye uğraştı. İrfan, dalları iterek yol açtı, kardeşlerini korumayı görev bildi. Fatih, yorgunluklarını hafifletmek için şakalar yapıyor, “*Hadi az kaldı, azıcık daha yürüyelim*” diyerek kardeşlerine moral veriyordu. Özlem ise, kalbi pır pır eden bir kuş gibi, her adımda biraz daha umutla parlıyordu.

Ormanın derinliklerine vardıklarında, güneşin ışıkları yaprakların arasından süzülürken, devasa bir meşe ağacının gövdesinde yıldız biçiminde bir oyuk fark ettiler. O oyuk, sandıktaki anahtara tam uyuyordu. Özlem titreyen elleriyle anahtarı çevirdi. Gövde yavaşça açıldı, içinden küçük bir kutu belirdi.

Kutunun kapağını kaldırdıklarında, bekledikleri gibi parıldayan hazineler yoktu. Onların yerine birkaç siyah-beyaz fotoğraf, bir zarf ve tertemiz, yeni şiir kitapları çıktı. Çocukların yüzünde kısa bir hayal kırıklığı belirdi. Ama Özlem, merakla zarfı açtı.

Mektup, babalarının tanıdık el yazısıyla yazılmıştı: “*Sevgili çocuklarım, Gerçek hazine altın ya da gümüş değildir. Gerçek hazine, biriktirdiğiniz hatıralar, paylaştığınız zamanlar ve birbirinize duyduğunuz sevgidir. İnsan, bir gün büyür; ama kalbine gömüdüğü bu hatıralar hiç eskimez. İşte sizin gerçek zenginliğiniz budur.*”

Çocuklar sustular. Sanki ormanın içinde sadece rüzgârın hışırtısı kaldı. Ardından Fatih’in yüzünde beliren gülümseme sessizliği bozdu. Sema, mektubu gözleri dolarak yeniden okudu. İrfan’ın sert bakışları yumuşadı. Murat kardeşlerine sarıldı. Özlem ise mektubu göğsüne bastırıp fısıldadı: “*Hazine bizimiz.*”

O gün eve dönerken ellerinde şiir kitapları vardı, ama kalplerinde daha değerli bir şey taşımışlardı: birbirlerine yeniden kavuşmuş olmanın, sevgiyi hatırlamanın sıcaklığını.

Akşam eve vardıklarında, Fatma Hanım sofrayı çoktan hazırlamış, endişeyle çocuklarının yolunu gözlemişti. Havanın kararmasıyla içine düşen korku, onları sağ salim görünce yerini şefkatle karışık bir siteme bıraktı. Kapıda onları karşılayan Durdu öğretmen ise, sanki bütün bu oyunu en başından kurgulamış gibi sakin ve bilge bir gülümsemeyle bekliyordu.

O gece, sobanın çıtırtıları arasında, zlem babasının yanına oturdu. Őairlerin dizelerini yüksek sesle okudular, sonra zlem çekinerek kendi yazdığı birkaç satırı seslendirdi. Babasının gözlerindeki gurur, kk kızın kalbine mühür gibi işlendi.

Yatağına uzandığında, defteri sımsıkı kollarına sardı. ocuk aklıyla ama yetişkinlere mahsus bir kesinlikte kararını çoktan vermişti:
Bir gün yalnızca hemşire değil, aynı zamanda kalemiyle de iz bırakacak bir Şair olacaktı.

Bölüm 07: Şiir Yarışması

Köyün insanları gündüzlerini tarlalarda geçirirdi. Toprakla uğraşırken güneşin altında bronzlaşan eller, akşamları bahçelerde dinlenmeye çekilirdi. Gün batımıyla birlikte ocaklar tüter, bahçelerde ateşler yakılır, kimi zaman hikâyeler birbirine eklenerek geceyi süslerdi. Eğer şanslılarsa, Gülsüm Nine'yi ikna edebilirlerdi. Keyfi yerindeyse, sesi titreyen ama kudretli bir dalga gibi yükselir, Dede Korkut hikâyeleri gökyüzüne karışırdı. O anlarda çit çıkmazdı; yalnız çocuklar değil, gençler ve yaşlılar da nefesini tutarak dinlerdi onu.

İşte böyle bir köyde, kimse şiir yazmazdı. Ama Özlem farklıydı. O, gökyüzünde birbiri ardına koşan bulutları dize dize severdi. Derenin fısıltısını, karıncaların telaşlı yürüyüşünü, bahçedeki söğüdün dalından düşen yaprağın sessizliğini kelimelere dökerdi. Onun dünyasında en küçük ayrıntı bile bir şiire dönüşebilirdi.

Annesi Fatma, kızının bu alışılmadık merakına gülümseyerek, “Kızım, bu sözcükler seni nereye götürecektir?” diye sorardı.

Babası ise öğretmen olmanın sabrı ve sevgisiyle karşılık verirdi: “Bırak yazsın Fatma, belki bir gün dağlar onun dizelerini okur.”

Bir akşamüstü, babası kızına kulağına fısıldar gibi bir haber verdi: Şehirde, genç şairler için büyük bir yarışma düzenlenecekti. Kazananın şiirleri kitapta yayımlanacak, adı sayfalara işlenecekti. Özlem'in kalbi pır pır atmaya başladı. “Katılmayım,” dedi.

Ama annesi itiraz etti: “Sen daha çocuksun. Derslerine çalış. Şehirde bunca şair varken senin şiirlerini mi okuyacaklar?”

Özlem sustu ama pes etmedi. Geceler boyu, köyün sessizliğine sığınarak söğüt ağacının altında yazdı. Yıldızlar ona yoldaş oldu, ay ışığı defterinin sayfalarına vurdu. Kelebeklerin kanat çırpışı, annesinin oyalı dantelleri, derenin usul usul akışı dizelere dönüştü. Her mısra, köyün kalbinden süzülen bir damla gibiydi.

Yarışma günü geldiğinde, babasıyla birlikte defterini de alıp şehre gitti. Jüri, karşılarında ürkek ama gözlerinde kocaman bir cesaret taşıyan bu küçücük kıızı görünce şaşkına döndü. Özlem şiirlerini okumaya başladığında, salonda sessizlik hâkim oldu. Kelimeleri bahar rüzgârı gibi içlere işledi, kimi dinleyen gözlerinde parıltılar belirdi.

Şiirlerinden birinde şöyle diyordu:

*“Kırpıp kırpıp yıldız yapıyordu hayallerini gözlerimin önünde çocuk
Anlaşılan o çocuğun göğünde hiç yıldızlı gece yok
Ama kırpıp kırpıp yıldız yaparken
Bir yandan farkında hayatının bittiğinin”*

Okuması bitince, jüri başkanının gözleri nemlendi. “Bu kız, şiirin ta kendisi,” dedi.

Ve Özlem yarışmayı kazandı. Şiirleri kitap oldu. Kitap köye ulaştığında, başta annesi ve Gülsüm Nine olmak üzere herkes onu gururla bağrına bastı. Artık akşamları, ateş başında yalnızca eski masallar değil, Özlem’in dizeleri de okunuyordu. Köyün meydanında yankılanan her mısra, söğüt ağacının dallarını bile usulca sallıyor, rüzgârın uğultusuna karışıyordu.

Özlem artık yalnızca köyün küçük kızı değil, hayallerinin peşinden koşarak köyünün sesini dünyaya duyuran bir şairdi. O günden sonra, köydeki her çocuk, kalbinin gizli bir köşesinde bir dize taşımaya başladı. Çünkü biliyorlardı: Bir tek sözcük, bütün bir hayatı değiştirebilirdi.

Yıllar sonra, bir kitabının tanıtımı için verilen röportajda Özlem şu sözleri dile getirecekti: “Ailemiz bizi zor şartlarda büyüttü. Nihayet hepimiz Altın bileziğimizi kolumuza taktık, birer meslek sahibi olduk. Her birimiz kendi yolumuza dağıldık; kimi hesapların, kimi işlerin, kimi evlerin peşine düştü. Ama içlerinde sanata, edebiyata en çok gönül veren bendim. Onların akli sayılarda, benimse ruhum kelimelerdedi. Duyguların ince tellerine dokunmak, bir sözcükle yürekleri titretebilmek bana verilmiş en büyük armağandı. Belki de bu yüzden, aramızda duygusal derinliği en fazla hisseden hep ben oldum; kalbim, hayatın küçük ayrıntılarında bile şiir buldu.”

Bölüm 08: Müslüm Dayı

Özlem'in bir dayısı vardı; adı Müslüm'dü. Fakat hayatı, beklenmedik bir sessizlikle sona erdi. Ardında iki çocuk bıraktı: Ahmet ve Nefis. Ne yazık ki, annesi onları terk etti; çocuklarını geride bırakıp başka bir adama kaçtı. Böylece Ahmet ve Nefis, yetiştirme yurduna verilmek zorunda kaldılar. Yıllar geçti ve çocuklar on sekiz yaşına gelince, yolları Özlem'lerin evine düştü. Artık büyümüş, geçmişin boşluklarını biraz olsun dolduracak bir ailenin parçası olmaya gelmişlerdi.

Özlem'in annesi Fatma Hanım'ın hayatı da kendi içinde eksiklerle doluydu. İki kardeş olarak büyümüş, babasını hiç görmemişti. Annesi kendisine hamileyken babası Almanya'ya çalışmaya gitmiş ve bir daha dönmemişti. Yeni bir hayat kurmuş, başka bir kadınla evlenmişti. Fatma Hanım, kendi babasının yüzünü hiç tanımadan büyümek zorunda kalmıştı.

Böyle bir geçmişin gölgesinde, Ahmet ve Nefis'in eve gelişi hem sessiz bir merak hem de hafif bir heyecanla karşılandı. Eksik kalan bağlar, kopuk hikâyeler ve yıllardır süren boşluklar, artık yavaş yavaş aile bağlarıyla örülmeye başlıyordu.

Ahmet ve Nefis, uzun yolculukların ardından Özlem'in evinin önünde durdular. Yorgunluktan düşen göz kapakları ve yılların yükünü taşıyan omuzlarıyla sessizce beklediler. Kapıyı açan Özlem'in içi hem korku hem merakla doluydu; karşısında duran iki yabancı, aslında kan bağıyla bağlı olduğu kardeşleriydi.

İlk bakışta Ahmet'in yüzündeki sertlik, Nefis'in çekingen ve şaşkın duruşu Özlem'in kalbinde bir kıvılcım yaktı. "Hoş geldiniz," dedi, sesi titrek ama samimiydi. Küçük bir tebessüm, yılların eksikliğini bir an olsun örttü.

Fatma Hanım mutfaktan çıkarak çocukların yüzüne baktı; gözlerinde hem şaşkınlık hem de merhamet vardı. Yıllardır görmediği, ama aklında her zaman bir yer tutan bu iki genç, artık evlerinin bir parçası olacaktı. İlk anda sessiz bir kabul ve hafif bir gerilim vardı; ama evin sıcaklığı bunu yavaş yavaş eritiyordu.

Ahmet, ciddi ve mesafeli durmaya çalışsa da Özlem'in içten bakışları onu yavaş yavaş yumuşattı. Nefis ise, ilk başta çekingen olmasına rağmen Özlem'in küçük jestlerinden kendine güvenli bir liman buldu.

Akşam olduğunda, evin küçük bahçesinde herkes bir araya geldi. Fatma Hanım sessizce yemek servisi yaparken, Özlem çocukların ellerini tutuyor, onlara evin yollarını, odaları ve bahçeyi gösteriyordu. Küçük bir şakalaşma ve hafif bir gülümseme, sessiz mutluluğu beraberinde getirdi; evin havası değişmişti.

O gece Özlem yatağına uzandığında, Ahmet ve Nefis'in sessiz adımlarını, evin içinde yayılan sıcaklığı ve kalbinde filizlenen yeni aile bağlarını düşündü. Eksik parçalar birer birer yerine oturuyordu; geçmişin boşlukları, sevgi ve bağlılıkla doldurulmaya başlamıştı.

Ahmet ve Nefis'in eve gelişinden sonraki günler, sessiz ama yoğun bir uyum süreciyle geçti. Küçük ev, uzun süredir Özlem ve ailesinin günlük ritimleriyle doluydu; şimdi iki yabancı genç, bu düzenin içine katılacaktı.

Özlem, sabahları erkenden kalkıp kardeşlerinin odalarını gösteriyor, onlara evi tanıtıyor, bahçedeki küçük çiçekleri ve ağaçları anlatıyordu. Her anlattığında, gözlerinde hem heyecan hem de biraz kaygı vardı; *ya onları yanlış anlattığımı düşünseydi?* Ama Ahmet, başta mesafeli ve ciddi olsa da, zamanla Özlem'in samimiyetini hissetti ve küçük bir tebessümle yanıt verdi. Nefis ise, çekingenliğine rağmen Özlem'in gösterdiği ilgi ve şefkatle kendini biraz daha evde hissediyordu.

Evdeki akşamları, yavaş yavaş sohbetlerle, eski anıların ve hikâyelerin paylaşımı onları yakınlaştırdı. Özlem, Ahmet ve Nefis'e çocukluğunu, köydeki oyunları, ninesinin anlattığı masalları ve kendi hayallerini anlattı. Ahmet, çoğu zaman sessiz kalıyordu; ama gözlerindeki dikkat, Özlem'in anlattıklarını derinlemesine dinlediğini gösteriyordu. Nefis ise meraklı bir şekilde sorular soruyor, Özlem'in her cevabını içten bir ilgiyle dinliyordu.

Haftalar geçtikçe, Ahmet ve Nefis evin rutinine uyum sağlamaya başladı. Sabahları birlikte kahvaltı yapıyor, bahçede yürüyüşler yapıyor ve akşamları aileyle oturuyorlardı. Özlem, onları gözlemleyerek hangi davranışlarının onları rahatlatacağını öğreniyor, onlarla bağ kurmak için küçük oyunlar ve sohbetler planlıyordu.

Özlem, yatağına uzandığında o günleri düşündü; Ahmet'in sertliğinin yavaş yavaş yumuşadığını, Nefis'in çekingenliğinin yerine bir güvenin doğduğunu fark etti. İçinde sıcak bir mutluluk vardı: Eksik parçalar yerine oturuyor, geçmişin boşlukları sevgi ve bağlarla doluyordu.

İçindekiler

Bölüm 01 - Özlem'in İlk Işıkları	Sayfa 03, 04
Bölüm 02 - Hayallerin Kanat Sesleri	Sayfa 05, 06
Bölüm 03 - Ninenin Defteri, Torunun Kalemı	Sayfa 07, 08
Bölüm 04 - Defterin Sırrı	Sayfa 09, 10
Bölüm 05 - Nefis Nine'nin Dünyası	Sayfa 11, 12
Bölüm 06 - Hazine Avı	Sayfa 13 ,14, 15
Bölüm 07 - Şiir Yarışması	Sayfa 16, 17
Bölüm 08 - Müslüm Dayı	Sayfa 18, 19
Bölüm 09 -	Sayfa
Bölüm 10 -	Sayfa
Bölüm 11 -	Sayfa
Bölüm 12 -	Sayfa
Bölüm 13 -	Sayfa
Bölüm 14 -	Sayfa
Bölüm 15 -	Sayfa
Bölüm 16 -	Sayfa
